

Pénzügyi joggyakorlat.

Ha a jogügyletet a szerződő felek még a bemutatásra megszabott határidő eltelte előtt hatálytalanították, a bemutatási kötelezettség nem teljesítése miatt bírságot kiszabni nem lehet. Indokok. Az iratok adataiból merített nem vitás tényállás szerint a panaszos és I. István között 1924 augusztus hó 1. napja valamelyikén létrejött vételi ügylet létrejöttét követő napon felbomlott a felek kölcsönös elállása következtében. Mint-hogy a bírság kiszabásának csak akkor van helye, ha a jogügyletet tartalmazó okiratot a kötelezettek a törvényben meghatározott idő alatt be nem mutatták, minthogy a felek között létrejött szerződést a felek az 1920. 34. t.-c. 40. §. 3. pont 2-ik bekezdésében meghatározott 15 napon belül felbontották s így illeték alá vonható jogügylet már nem állott fenn, a bírság kiszabásának jogalapja is elenyészett.

Értékpapírforgalmi adó. 1900. XI. t.-c. 4., 7. Az alkalmi egyesülés tagjainak egymás közötti ügyletei az értékpapírforgalmi adónak nem tárgyai. Nem vitás, hogy azok az ügyletek, amelyekről lerótt értékpapírforgalmi adókat a panaszos társaság visszakéri, metisták között létesült olyan ügyletek voltak, amelyekkel a panaszos társaság a vele alkalmi egyesülésben volt felek megbízásából megszerzett értékpapirokat ezeknek kiszolgáltatta. A közös haszonra adakult alkalmi egyesületek tagjait egymás irányában forgalomjogi szempontból különböző személyeknek tekinteni nem lehet, mert az alkalmi egyesülés nem lévén a tagok személyétől független, önálló egység a jogviszonyok alanyai gyanánt, mint közvetlenül jogosítottak és kötelezettek, csak az egyes tagok jelentkeznek, azoknak egymásközi ügyletei tehát eltérően a kettős megadóztatás alá eső bízományi ügyletektől külön forgalmat nem létesíthetnek és ezért az 1900. évi XI. törvény végrehajtása tárgyában kiadott pénzügyminiszteri utasítás 18. §-ának utolsó bekezdése szerint is adómentesek.

Csak tényleg létező vagyontárgyak értékcsökkenésére és felújítására lehet tartalékolni. Indokok: Panaszos azt kifogásolja, hogy a felújítási tartalékalapba helyezett 2,000.000 koronát a mérlegszerű veszteségből levonták. A bíróság a kifogást alaptalannak találta. Az 1922. XXIV. t.-c. 15. §. 1. bekezdésének 3. pontja megengedi, hogy a vállalat az elhasznált gépek, gyári eszközök, üzleti felszerelések és berendezések felújítására adómentesen tartalékoljon. Az adómentes tartalékolás első feltétele tehát az, hogy a vállalat kimutassa azt, hogy a felsorolt vagyontárgyak tényleg léteznek, mert a szóbanforgó tartalékalapnak rendeltetése az, hogy a felújításról gondoskodjék. Nem létező tárgyak felújításáról nem szükséges gondoskodni és ha a vállalatnak gépei, gyári eszközei, üzleti felszerelései és berendezései nincsenek, akkor, ha ezeknek beszerzésére tartalékol, a tartalékolás célja nem a felújítás, hanem az új beszerzés és erre a célra felhívott törvény adómentes tartalékolást nem enged. (Közig. Bíróság, 5233/926.)

Az általános kereseti adó beszoigáltatása és megosztása kérdésében a kir. közigazgatási bíróság előtti eljárásnak helye nincs. A m. kir. közigazgatási bíróság határozatainak indokai: L. község kérvényében azt sérelmezte, hogy a . . . . . gyár v . . . . .-i építési osztályában foglalkoztatott 31 állandó alkalmazott közül csak 3 alkalmazott állandó kereseti adóját szolgál

tatta be a vállalat L. község pénztárába, holott az épülő gyártelep területi megosztásának arányában az alkalmazottiak egyharmad részének általános kereseti adója illetné meg L. községet. A pénzügyigazgatóság a kérelmet elutasította és a panasz ezen elutasító végzés ellen irányul. Az 1925. évi 300 P. M. számú H. Ö. 40. §-ának 1. bekezdése szerint az érdekelt község a m. kir. közigazgatási bírósághoz panasszal élhet az adófelszámolási bizottságnak, illetőleg a pénzügyigazgatóságnak a kereseti adó jogossága és mérvé kérdésében hozott másodfoku határozata ellen. Jelen esetben a község nem az általános kereseti adó jogosságát és mérvét támadta meg, hanem azt sérelmezi, hogy habár a kereseti adó az alkalmazottak egy jelentékeny része után az 1925. évi 300. P. M. számú, H. Ö. 47. számú §-a alapján L. községet illeti meg; mégis V. község pénztárába szolgáltatott be. Miután a felhívott 40. §. értelmében az általános kereseti adó beszolgáltatása kérdésében a végső fokoni döntés ezen bíróság hatáskörébe utalva nincsen, a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

(1927. január 12. 12.762/1926. P. sz.)

Nem tekinthető az ügylet saját nevében megkötöttnek az olyan bizományosnál, akinek jutalék fejében a limit-ár és tényleg elért eladási, vagy vételár közötti különbözet jár. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A kir. pénzügyigazgatóság adózó fél forgalmi adó fizetési kötelezettségét azon az alapon állapította meg, mert a panasszal megtámadott határozatban megjelölt három esetben panaszos fél a forgalmi adót csak a megbízó felek által adott limit- és a ténylegesen elért eladási és illetve vételár között elért különbözet, mint jutalék után róta le, ilyen esetben pedig az ügyletek megbizási, vagy bizományi ügyleteknek nem minősíthetők és panaszos, mint aki az ügyleteket saját nevében és számlájára kötötte, a tényleges nyers bevétel után tartozott volna adózni. Minthogy azonban a megbizói és bizományi jutalék a K. T. 373. §-a értelmében a megbízó és megbízott közötti szabad megegyezés tárgyát képezi, a törvény tehát nem zárja ki ezen bizományi jutalék tekintetében való megegyezést, hogy a megbízott jutalékát a limit-ár és a tényleg elért eladási vagy vételár közötti különbözet képezze, mint az a panasz tárgyává tett három esetben történt. S minthogy ilyen tényállás mellett a panaszos cég által lebonyolított háromrendbeli ügylet azon okból, mert a bizományi és illetve megbizási jutalék számszerű összegben, vagy meghatározott százaléokban előre meg nem állapított, saját nevében és saját számlájára megkötöttnek nem tekinthető. S minthogy panaszos az elért árkülönbözet, mint kikötött jutalék után járó általános forgalmi adót a vizsgálat adatai szerint hiánytalanul leróta s így az elért tényleges nyers bevétel után jogosan megadóztatható nem volt, a panaszt jogosnak kellett elismerni.

Vagyónátruházási illeték. 1920. évi XXXIV. t.-c. 41. és 57. §. 117.303/1923. pümin. rend. 5. §. Az adó- és értékbizonyítványoknak az adásvételi szerződéssel egyidőben való bemutatásának elmulasztása csak birság kiszabását vonhatja maga után és nem szolgálhat okul a vételár alapján előzetesen befizetett illetéken felül kiszabott pótilleték utáni, a szerződés bemutatásától számított pótlék követelésére. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A felterjesztett iratok adatai szerint a panaszos 1923. évi december 5-én kelt szerződéssel édesanyjától 15,900.000 koronáért ingatlant vásárolt, amely ügylet után 1923.